

நான் என்னதான் தவறு செய்துவிட்டனே? எனது தவறாக அவர்களின் கண்ணிலே பட் தது என்ன?

மாற்றுப் பத்திரிகையொன்றில் , பணிபுரியும் மனோகரனோடும் பசேவதும் , பழகுவதும் தான் .

அந்த மனோகரன் எங்கள் பத்திரிகையில் சிலகாலம் பணி செய்தவர் .என்னவிட பதினாறு வருஷம் இளையவர் .முன்னறேத் துபிக் கும் இளஞர் . அதவிட , பத்திரிகைத் துறையில் எனது சீ டரும் கட்ட .

இந்தச் சந்திப்பும் , வாரத் தைப் பரிமாறல்களும் அடிக் கடி நடப்பதுதான் .

சமீ பத்தில் ஒருதடவை மனோகரன் என்னைச் சந்தித்தபோது என்னிடம் கட்டே டார் ;

“சார் ஒரு வித் தியாசமான பட்டே டி எடுத்துக் கிறேன்பிரண்டிங் குக் கு குடிக் கிறத் துக் கு முன்னால ஒருதடவை உங்ககிட்ட காட்டி , உங்க ஓப் பீ னியனகைக் கட்டே டு , கரெக் ஷன் பண்ணிட்டு குடிக் கலாம் னு நினைக் கிறேன் சார் லடை டா கொஞ்சம் பாக் கிறீ ங் களா....”

வஞ்சகமில்லாத பசே சுவார்த்தையில் குழந்தைத் தனம் . நான் பக் குவமாகச் சொன்னேன் .

“மனோ நாம எவ்வளவுதான் பழகினாலும் , ஒண்ணை மட்டும் மனசுக் குள் எவை வசே சுக கணும் நமக் குள் எவை என்ன இருக்கிண ணு நனைக் க , இது நம் ம ரணெ டு பரே டோட குடும் பப் பிரச் சினை இல் லை....ரணெ டு பத்திரிகைத் துறை சம்பந் தப் பட்டது . நான் அடூத் த பத்திரிகையில் உள்ளவனாயிருந்தாலும் , என மலே வசே சிருக் கிற மதிப் பாலும் , நம்பிக் கையாலும் நீ ங் க இப் பிடிக் கட்டீ ங் க ன் னு புரிஞ் சுகி ட்டனே . ஆனா , நம் ம பத்திரிகை தர மப் படி இதனை நீ ங் க எங்கி ட்ட காண்பிக் கிறதும் தப் பு . அதை படிச் சூப் பாத து , என்னோட ஓப் பீ னியனை நான் சொல் றதும் தப் பு . சொல் லப் போனா , நாம சார் ந் திருக் கிற பத்திரிகைக் குக் கு நாம துரோகம் பண ற மாதிரி .

நாம எப் பவும் சந்திப் போம் , பசேவோம் , அது வறே . அதில் யாரும் தலையிடவோ , களே வி ககே கவோ முடியாது . ஆனா , தொழில் ரீ தியா கருத் துப் பரிமாறல் நல்லாயிருக் காது ன் னு நனைக் கிறேன் . அர் ஜு ன் னும் , துரோணரும் எந்தளவுக் குத் தான் குருவாகவும் , சிஷ்யனாகவும் இருந்தாலும் குருஷதே திரத் துக் கு வந்தப் போ அவுங் க ரணெ டு பரோமே....” கஹி முடிக் காமல் மதெவாகச் சிரித் தனே .

“சாரி சார் தப் புத் தான்”

இதெல்லாம் சகஜந்தான் . ஆனாலும் , இத்தனையையும் யாரோ தவறாகச் சித் திரித் து , ஒன்றுக் குப் பத் தாக ஆய் சில் பற்றுவதைத் துவிட , அது சீ ப் எடி ட்டர் காதில் விழ , அதனுடைய விளைவு , வலையைப் போயிற்று .

எனக்குக் கவலை வறே ன் னு மல் ல . ஆசிரியர் என்னைக் கப் பி ட்டு , துளிவாக

விசாரித்துவிட்டு, எதையும் சயித் திருக்கலாம். ஆனால், அதொன்றுமே இல்லாமல்.....

சம்பவத்தைக் களே விப்பட்டதும், மனோகரன் எனது வீட்டுக்கு ஓடோடி வந்தார்.

“சார்.... களே விப்பட்டது உண்மையா? உங்க வலைபேறத்துக்கு நான் காரணமாகிட்டனே சார்....”

சிறு பிள்ளைபோல அழைத்துவிட்டார்.

நான் மனோகரனைத் திறைறினேன்.

“சே.... என்ன இது.... பச்சப்பள்ள மாதிரி.... ஒரு பத்திரிகையாளனாயிருக்க வணைடாமா? இப்ப என்ன தலையா போயிரிச்சு....? எனமலே சந்தகேப்பட்டு, சந்தகேப்பட்டு வலை வாங்கிறதை விட, சங்கடமில்லாம வீட்டுக்கு அனுப்பினது எவ்வளவோ பெட்டர்....” சிரித்தபடி பசினேன்.

சில நிமிட மவானத்தின் பின்பு மனோகரன் கட்டார்.

“சார்.... நீங்கமட்டும் சரினனு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க சார்.... எங்க பத்திரிகை ஆபீ சில உங்களாக்கு நல்ல பொறுப்பான போஸ்ட் வாங்கித் தரறனே.... எங்க சீப் எட்டர் கிட்ட இதைப் பத்திக் களே விப்பட்டது, ரொம்ப வருத்தப்பட்டார்....”

“மனோ.... எனமலே மதிப்பு வசைச்சிருக்கிற உங்க பத்திரிகைக்கு என்னோட நன்றியை தெரிவிச்சுக்கிறனே.... அதே நேரத்தில், நீங்க சொன்ன மாதிரி நான் உங்க பத்திரிகையில் வந்து சந்தனைனா, எங்க பத்திரிகை ஆபீ சில, எனமலே பட்ட சந்தகேம் ஊர்ஜிதமாகிடும்.... எனமலே, நான் உங்க பத்திரிகையில் சரேணும்ங்கிறத்துக்காகத் தான், உங்க கட்ட பசிறனே, பழகிறனேனு சொல்லி, நம்ம பாசத்தையும், பழக்கத்தையும் கொச்சப்படுத்தி, அடுத்தவாங்க பசிறுத்துக்கு வாய்ப்பு தந்ததுபோல ஆகிடும்லியா....?”

நாம பத்திரிகைகாரங்கப்பா.... ஈட்டி முனையைவிட வலிமை உள்ளது நம்ம பனோமுனை....”

“வாஸ்தவந்தான் சார்.... என்ன இருந்தாலும், நான் உங்களையிட, 15 வருஷ ஜூனியர்.... நமக்குள்ள உள்ள பவரை நான் தெரிஞ்சுக்காம இருந்தேங்கிற நினைக்க எனக்கே வகைகமா இருக்கு சார்....”

“பரவாயில்லை மனோ.... இது சாதாரணமா ஏற்படக்கூடிய பீ விங்க்தான்.... இதை நாமதான் கனரோல் பண்ணிக்கணும்....”

கடந்த நாட்களையெனமலே அசைப்போட்டப்படி, வீட்டு வராந்தாவில், சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்த என்னை, டலிப்போன் ஒலி அழைத்தது.

மறுமுனையில் சப் - எட்டர் சாரங்கப்பாணி.

“வணக்கம் சப் - எட்டர் சார்.... பரவாயில்லியே...., இன்னும் என்னய் ஞாபகம் வசைச்சிருக்கீங்க....”

“நமக்கிண்ணு கடைசைச் ச ஓட்டு உரிமையைப் போடாம விட்டு, அடுத்தவன் அதை கள்ள ஓட்டு போடச் செய்தோ, இல்லை போடாம வஸேட் பண்ணியோ, நமக்கிண்ணு தந்த உரிமையை எதுக்குத் தம்பி விட்டுக் கொடுக்கணும்.... வஸேட் ஆகக் கூடாதுன்னா அதை யாருக் காச்சும் பயன்படுத்தணும்.... அந்த நரேத்தில யாருக்குப் போடணும்னு மனசுக்குத் தோணுதோ.... அந்த ஆளுக்குப் போட்டுப் பூட்டு, நம்ம வலையைப் பக்கவணேட்டியது.... அம்பூட்டுத்தான்....”

“அப்பிடீன்னா.... மனு எதுக்குக் கூடுக்கிறீங்க....” கடைடனே நான்.

“கூடுக்காம வுட்டா, இந்தக் கிராமத்தில் எந்த ஒரு கொறையும் கிடையாதிண்ணு சொல்லிப்போடாங்க.... கூடுத்திட்டா நம்மமலே எந்த ஒரு குறையும் வராது.... அதுக்கு அப்புறமா உங்ககிட்ட சொல்லி, பத்திரிகையில் போடவும் வசதியாய் இருக்காமில்லியா....”

வதேனையும், விரக்தியும் அவரது முகத்திலும், பச்சிலும் நரத்தனம் புரிந்தன.

படிப்பறிவு இல்லாதவர்கள் எனினும், படிப்பவர்கள், பச்சுபவர்களின் வாய்மொழியைக் கட்டுக் கிரகித்து வதைத்துக்கொள்ளும் உலக ஞானம் மிக்கவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு மயெசிவிர்த்தனை.

சுற்றியிருந்த கூட்டத்துள்ளே முண்டியடித்துக்கொண்டு ஒரு இளம்பெண்கையில்லே சூமாரான எவரசில்வர்டம் ளுடன வந்து அதை என்னிடம் நீட்டினாள். உள்ளே பதநீர்.

தொண்டையிலோ தாகம். நடுஞ்சிலோ தயக்கம். நிலமையைப் பெரியவர் புரிந்துகொண்டார்.

“இது ஒண்ணும் காசுக்கூடுத்துக் கடையில் வாங்கி, உங்களுக்கு லஞ்சமா தரல்லை தம்பி.... எப்பவாமே நாங்க சாதாரணமா சாப்பிடுற பதநீர்தான். உங்களை எங்க கூடும் பத்தில ஒருத்தரா நனைச்சுத்தான் தரரோம்.... வாங்கிச் சாப்பிடுங்க....”

மனதிலே மதிப்பும், பாசமும் பொங்க, அந்தப் பெண்ணின் முகத்தை நோக்கினேன். மலையைச் சாய்த்துவிட்டவள் போல, நிமிர்ந்த சிரிப்புடன், தன் இடும்பிலே சொருகி வதைத்திருந்த கடுதாசி ஒன்றை நீட்டினாள். நீட்டும் போது அவளின் முகத்திலே திடமான நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு எல்லாம்.

கடிதக் கோரிக்கைகளைப் பார்த்திருக்கின்றனே. இதுவோ கவிதைக் கோரிக்கை..

“விளக்கில் எண்ணெய் நிறைய இருக்கு....

வெளிச்சம் தங்க திரியும் இருக்கு....

வண்டும் இப்போது தீப்பெட்டியே...!

படிக் க எமக்கு மனதும் இருக்கு....

பகிர்ந்து கொள்ள அறிவும் இருக்கு....

தரற்றேன்.... அந்த நம்பரூக்கு பணத்தடைபொசிட் பண்ணினீங்கன்னாரொம்பவும் உதவியா இருக்கும்...."

மறும்முனையில் பற்களை "நற நற" என்று கபிக்கும் சத்தம் தள்ளிவாக்கக் கட்டேட்து.

"ராஸ்கல் எங்கிட்டயே உன் வலையைக் காட்டுறியா.... உன்னய தட்டிவகைக்க எனக்கு எவ்வளவு நேரம் ஆவப்போவது..... ஏற்கனவே உன்னய நிரூபர் பதவியிலயிருந்து சிலகாலம் தபிக்கிவசைச்சிருந்தாங்கங்கிற கதை எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்..... உன்னய நிரந்தரமா இந்தப் பதவியிலயிருந்து தபிக்க வகைக்கலை, நான் என அப்பனூக்குப் பொறக்கலை...."

"நிச்சயமா உங்கப்பாதான் உங்களபைப் பதெதாங்க.... ஆனா, பரே மட்டும் வகைக்க மறந்திட்டாங்க.... பரே வசைச்சிருந்தா, நீங்க உங்க பரேசைச் சொல்லிட்டு இவ்வளவும் பசேயிரூப்பீங்க.... ஒண்ணமைட்டும் தெரிஞ்சுக்கங்க சார்.... நாம துட்டூக்காகத்தான் பொழைப்பு நடத்தறோம்.... ஆனா, இந்தக் கடமையை நாம கடமைக்காகச் செய்யல்லலை.... சவே மனப்பான்மையோட செய்யிறோம்..... துட்டால கூடும் பத்தையும், கடமையால சமுதாயத்தையும், சவே மனப்பான்மையால ஆதமார்த்த திரூபதியையும், வளத்துக்கிறோம்.... எங்க பத்திரிகையைத் தரமத்தில மயினிச் சபஜகெட்டே இதுதான் சார்...."

போனவைதைத்துவிட்டனே.

மீண்டும் எழுத உட்காரந்தபோது, என உள்ளத்துக்குள்ளே ஒரு ஒலிப்பதிவு நாடா இயங்கத் தொடங்கியது. அதிலே என்குரலின் மறும்முடிவம் தெரிந்தது.

"பத்திரிகையாளன் என்பவன், வறும் செய்திசகேரிப்பவன் அல்ல.... சமுதாயத்தில் பொறூப்பும்பிக்க அங்கம்.... அவனால் எழுதப்படுகின்ற செய்திகள், வறும்மனதே சம்பவங்களின் தொகுப்பாக மட்டும் இருக்கக் கூடாது.... சந்ததியினரூக்கு ஒரு பபிப்பாகவும் அமையவேண்டும். மனித உயிரைக் காக்கும் மகத்தான கடமை, ஒரு வைத்தியனூக்கு எந்த அளவூக்கு உள்ளதோ, அதுபோல மனித உயிர், உரிமை, உணர்வு போன்றவற்றை மனிதநயேத்துடன் காப்பாற்ற

வணேப்பிய பொறூப்பூணர்வு, ஒரு பத்திரிகையாளனூக்கு நிச்சயம் இருக்கவேண்டும்.

அவனது பனோ, பிரசுசினகைளில் முடக்கப்படக் கூடாது. பிரபஞ்சத்தயையே அடக்கியிருக்க வேண்டும்....!

இந்தப் பள்ளிக்கூட தேவைபற்றி, பத்திரிகையில் எழுதுவது மட்டும்ல்ல, அது உரூவாகுவதற்கான எந்தெந்தக் கடமைகளிலெல்லாம் ஈடுபட வேண்டுமோ, அதிலெல்லாம் பிரவசேத்து, என்னால் முடிந்தளவூ உதவியைச் செய்யவேண்டும்.

என்பனோ, தொடர்ந்து எழுதத் தொடங்கியபோது, அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விரிவடைந்து, பிரபஞ்சமாக மாறிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் உணர் முடிந்தது.

சிறுகதை

“பா குப்பா, மனுசன் அம்பது வயசா கியும் என்னைமாதிரி பறந்து பறந்து நியூஸ் கவர் பண்ணாரு... ரிப்போட்டர்ஷா இப்பிடித்தான் இருக்கணும்.”

சீப் எடிட்டர் சீனிவாசன், நன் நண்பர்கள் சிலருடன் பேசிக்கொண்டதாக சப்-எடிட்டர் சாரங்கப்பாணி எண்குச்சு சொல்லிப் பெருமைப்பட்டிருக்கொண்ட சம்பவம் நடந்து முன்பு மாதமாகிறது.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நானும், சாரங்கப்பாணியும் ஒன்றாகத்தான் இந்த நினைச்சிப் பத்திரிகையில் திருபராகச் சேர்ந்தோம். எத்தனையோ திகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் ஒன்றாகவே சென்று செங்குகள் தொகுத்திருக்கிறோம்.

அவரது எம்.ஏ., பட்டப்படிப்பும், எனது எஸ்.எஸ்.எல்.சி., யும் நாளைடவில் எங்கள் இருவரின் தொழில் ரீதியான அந்தஸ்தில் விரிசலை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே தவிர, அன்றைய நட்பு இன்றும் நீடிக்கத்தான் செய்கிறது.

இருந்தும், கூடந்த இரண்டு மாதமாக திருபர்பாணியில் நான் இல்லை. நான் என்னதான் தவறு செய்து விட்டேன், எனது தவறாக அவர்களின் கண்ணிலே பட்டது என்ன? மாற்றுப் பத்திரிகையொன்றில் பணிபுரியும் மனோகரனோடு பேசுவதும், பழகுவதும் தான்.

அந்த மனோகரன் எங்கள் பத்திரிகையில் சிலகாலம் பணி செய்தவர். என்னை விட பதினைந்து வயது இளையவர். முன்னேறத் துடிக்கும் இளைஞர். அதைவிட பத்திரிகைத் துறையில் எனது சீடரும் கூட.

இந்தச் சந்திப்பும், வார்த்தைப் பரிமாறல்களும் அடிக்கடி நடப்பதுதான்.

சமீபத்தில் ஒரு தடவை மனோகரன் என்னைச் சந்தித்தபோது, என்னிடம் கேட்டார்.

‘சார்... ஒரு வித்தியாசமான பேட்டி எடுத்திருக்கிறேன். பிரின்ட்டிங்குக்கு குடுக்கிறதுக்கு முன்னால ஒரு தடவை உங்ககிட்ட காட்டி, உங்க ஒப்பீனியனை கேட்டு, கரெக்ஷன் பண்ணிட்டு குடுக்கலாம்னு நினைக்கிறேன் சார், லைட்டா கொஞ்சம் பார்க்கிறீங்களா?’

வஞ்சகமில்லாத பேசுக வார்த்தையில் குழந்தைத்தனம். நான் பக்குவமாகச் சொன்னேன்.

‘மனோ... நாம எவ்வளவுதான் பழகினாலும், ஒண்ணை மட்டும் மனக்குள்ளே வெச்சுக்கணும்... நமக்க

குள்ளே என்ன இருக்குன்னு தெனைக்க இது நம்ம ரெண்டு பேரோட குடும்பப் பிரச்சனை இல்லை... ரெண்டு பத்திரிகைத்துறை சம்பந்தப்பட்டது. நான் அடுத்த பத்திரிகையில் உள்ளவனாயிருத்தாலும், என்மேல வெச்சிருக்கிற மதிப்பாலும், நம்பிக்கையாலும் நீங்க இப்படிக்கேட்டீங்கன்னு புரிஞ்சிட்டேன். ஆனா, நம்ம பத்திரிகை தர்மப்படி இதை நீங்க எங்கிட்ட காண்பிக்கிறது தப்பு. அதை படிச்சுப் பாத்து என்னோட ஒப்பீனியனை நான் சொல்றதும் தப்பு. சொல்லப் போனா, நாம சார்ந்திருக்கிற பத்திரிகைகளுக்கு நாம துரோகம் பண்ண மாதிர்.

நாம எப்பவும் சந்திப்போம், பேசுவோம், அது வேற. அதில யாரும் தலையிடவோ, கேள்வி கேக்கவோ முடியாது. ஆனா, தொழில் ரீதியாக குத்துப் பரிமாறல் நல்லாயிருக்காதுன்னு தெனைக்கிறேன். அர்ஜுனனும், துரோணரும் எத்தனவுக்குதான் குருவாகவும், சிவ்யனாகவும் இருத்தாலும் குருவேத்திரத்துக்கு வந்தப்போ அவங்க ரெண்டு பேருமே...’ கூறி முடிக்காமல் மெதுவாகச் சிரித்தேன்.

‘சாரி சார்... தப்புத்தான்...’

ஸ்ரீராம் விக்னேஷ்

ஒரு ஸுனா

பிரபஞ்சமாகியபோது...

இதெல்லாம் சகஜத்தான். ஆனால், இத்தனையையும் யாரோ தவறாகச் சித்திரித்து, ஒன்றுக்குப் பத்தாக ஆபீசில் பற்ற வைத்துவிட, அது சீப் எடிட்டர் காதில் விழ, அதனுடைய விளைவு, வேலை போயிற்று.

எனக்குக் கவலை வேறொன்றுமல்ல. ஆசிரியர் என்னைக் கூப்பிட்டு தெளிவாக விசாரித்துவிட்டு, எதைவும் செய்திருக்கலாம். ஆனால், அதொன்றுமே இல்லாமல்...

சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் மனோகரன், எனது வீட்டுக்கு ஒடோடி வந்தான். ‘சார்... கேள்விப்பட்டது உண்மையா? உங்க வேலை போறதுக்கு

நான் காரணமாகிட்டேனே சார்.’ சிறு பிள்ளைபோல அழத் தொடங்கி விட்டார்.

நான் மனோகரனைத் தேற்றினேன்.

‘சே... என்ன இது... பச்சப் புள்ளை மாதிர்... ஒரு பத்திரிகையாளனாயிருக்க வேண்டாமா? இப்ப என்ன, தலையா போயி ரிச்சு. என் மேல சத்தேகப்பட்டு, சத்தேகப்பட்டு வேலை வாய்க்

றதை விட சங்கடமில்லாம விட்டுக்கு அனுப்பினது எவ்வளவோ பெட்டர்’ சிரித்தபடி பேசினேன்.

சில நிமிட மவுனத்தின் பின்பு மனோகரன் கேட்டார்.

‘சார்... நீங்க மட்டும் சரின்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க சார்... எங்க பத்திரிகை ஆபீசில் உங்களுக்கு நல்ல பொறுப்பான போஸ்ட் வாங்கித் தரேன்... எங்க சீப் எடிட்டர் கூட இதைப்பற்றி கேள்விப்பட்டிரு ரொம்ப வருத்தப்பட்டாரு.’

‘மனோ... என் மேல மதிப்பு வெச்சிருக்கிற உங்க பத்திரிகைக்கு என்னோட நன்றியை தெரிவிச்சுக்கிறேன். அதே நேரத்தில் நீங்க சொன்ன மாதிர் நான் உங்க பத்திரிகையில் வந்து சேர்த்தேன்னா, எங்க பத்திரிகை ஆபீசில், என்மேல பட்ட சத்தேகம் ணர்ஜிதமாகிடும். என்னமோ, நான் உங்க பத்திரிகையில் சேரணும்பிறந்துக்காததான், உங்க கூட பேசறேன், பழகிறேன்னு சொல்லி, நம்ம பாசத்தையும், பழக்கத்தையும் கொச்சைப்படுத்தி, அடுத்தவங்க பேசறதுக்கு வாய்ப்பு தந்தது

ஸ்ரீராம் விக்னேஷ்

நிறு பெயர்: ஆர்.விக்னேஸ்வரன், வயது: 40, தொழில்: புலகைப்பட ஸ்டுடியோ உரிமையாளர், படிப்பு: +2, '96ல் ஆணந்த விகடன் இதழ் நடத்திய சிறுகதை போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்றவர். கவிதைகள் எழுதுவதிலும் ஆர்வமுள்ளவர். நிறைய எழுத வேண்டும், சாகித்திய அகாடமி பரிசு வாங்க வேண்டும் என்பது இவரது லட்சியம்.

தபால்துறை ‘சேவியல் பேங்க்’ ஏப்.1, 1982ல் தொடங்கப்பட்டது.

ஊர் ராமர் விக்னேஷ் - (வீ ரவ நலர்லர், நலெல்லை மாவட்டம்)

Written by - ஊர் ராமர் விக்னேஷ் - (வீ ரவ நலர்லர், நலெல்லை மாவட்டம்)
Tuesday, 28 August 2018 14:49 - Last Updated Tuesday, 28 August 2018 15:05

தபால பெட்டிகளை நெருக்கவில்லை வைக்கும் பழக்கம் இங்கிலாந்தில், 1815ல் தொடங்கப்பட்டது.

போல், ஆகிவிடும் இல்லையா? 'மேலும், நாம பத்திரிகைக்கா ரங்கப்பா. ஈட்டிமுனைவையிட வலிமை உள்ளது நம்ம பேரூ முனை.'

'வால்தவம் தான் சார். என்னை இருந்தாலும், நான் உங்களைவிட 15 வருட ஜூனியர். நமக்குள்ள உள்ள பவரை நான் தெரிஞ்சுக் காம இருந்தேய்கிறத நினைக்க எனக்கே வெட்கமாய் இருக்கு சார்.'

'பரவாயில்லை மனோ. இது சாதாரணமா ஏற்படக் கூடிய பீலிந்தான். இதை நாமதான் கன்ட்ரோல் பண்ணிக்கணும்.'

கூடந்த நாட்களை மனதிலே அசைபோட்டபடி வீட்டு வராத தாவில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்த என்னை டெலிபோன் ஒலி அழைத்தது.

மனுமுனைவில் சப்-எடிட்டர் சாரங்கபாணி.

'வணக்கம் சப்-எடிட்டர் சார்... பரவாயில்லையே, இன்னும் என்னைய ஞாபகம் வெச்சிருக்கீயேக...'

'தீங்க எங்களை தவறா நெனைச்சிட்டீங்க போல தெரி யது. இருந்தாலும் பரவா யில்லை... உங்களைப் பத்தி தவறான செய்தி கெடைச்சதால் அவச ரப்பட்டு ஆக்ஷன் எடுத்திட்டு டேன்னு சப் எடிட்டர் ரொம்ப வருத்தப்படறார்.

'சரி சரி... நடந்ததெல்லாம் போகட்டும் சார். இன்னிக்கு ஈலிஸிங் ஏழு மணி போல. சப்

எடிட்டர் உங்களை வந்து சத்திக்கச் சொன்னார். வர்த்திகளா... ப்ளீஸ். இதை நான் ஒரு சப்-எடிட்ட ராக பேசல்லை. உங்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்ததை நினைச்சு பேசறேன். ப்ளீஸ் கம் சார்.'

என் பேச்சிலிருந்த வேகமும் சற்று தணியத் தொடங்கியது.

'உங்க வருத்தம் எனக்கு புரிகிறது சார். இனிமேல் இப்பிடியான அசம்பாவிதம் எதுவும் நடக்காது. அதுக்கு நான் சியா ரண்டி. மத்தப் பத்திரிகைக்காரங்க சில பேரு, உங்களைத் தங்க கூட இழுத்துக்க முயற்சி பண்ணினதா கவும், அதுக்கு நீங்க ஒத்துப் போகல்லைய்கிற நியூகம் கெடைச்சிருக்கு. அதனால் சப்-எடிட்டர் உண்மையிலேயே தன்னோட தவறுக்காக ரொம்பவும் 'பீய்' பண்ணாரு. கண்டிப்பா நீங்க ஈலிஸிங் ஆபீசுக்கு வர்த்திக். எல்லாரும் உங்களை, உங்க ஒத்துழைப்பை எதிர் பார்த்துக் கிட்டிருப்போம் சார்.' கூறிவிட்டு போனதை வைத்து விட்டார்.

பலமாய் பெய்து கொட்டிய மழை ஒய்ந்து நில மெல்லாம் சகதிமயமாக இருந்தது. 'பனத்தோப்பு' கிராமத்திற்கு போகும் பாதையில் வண்டி வாக ணங்கள் போனதா அல்லது உழவு எந்திரம் போனதா என்ற சந்தேகத்தை உண்டாக்கும் விதத்தில், கொத்திப் புரட்டியது போல நிலம் காட்சியளித்தது. கையில் வைத்திருந்த கேமராவில், அந்தப் பாதையை இரண்டு விபூகத்தில் கவ்விக்க கொண்டேன்.

இரண்டு மாத இடைவெளிக்குப் பின்பு என்னைக் கண்ட பனத்தோப்பு மக்கள் குதூக லித்து ஒடிவந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். கடைசியாக நான், செங்குள் திரட்டுவதற்கு வருவ தாகச் சொல்லியிருந்த இடம் இந்த பனத்தோப்பு கிராமத்தான். அதற்கு ஆதரவாக தமது குறைபாடு களைச் சொல்வ தற்கு அவ்வூர் மக்கள் தயாராக

இருந்த வேளையில் தான் சில வேண்டாத விவகாரங்கள் நடந்து முடிந்தது.

துவிட்டன.

மக்கள் எனக்கு ஆதரவு தருகிறார்கள். என் எழுத்தை நம்புகிறார்கள். அரசியல்வாதிகளைக் கண்டு ஒதுங்கி நிற்பது போல அல்லாமல், என்னை

கற்றிக் குழுமி, குறைகளை எழுதும்படி சொல்லும் போது தங்களில் ஒருவனாக நினைத்து, உரிமையுள்ளவர்களாக என்னைத் தொட்டும் கூடப் பேசுகிறார்கள்.

எனக்குத் திடீரென ஒரு யோசனை. அந்த மக்கள் கூட்டத்தின்மே பழுத்த பழமாகத் தெரிந்த முதியவர் ஒருவரிடம் கேட்டேன்.

"ஐயா... நீங்க ஒட்டு போடுறீங்க... எம்.எல்.ஏ.ன்னும், எம்.பி.ன்னும் தெரிவு செய்வீறீங்க. ஆனா, அவங்க வர்ற நேரத்தில பேசவே யோசனை பண்ணீங்க... ஆனா, நான் ஒரு பத்திரிகைக்காரன். நான் வந்த உடனே மட்டும் கத்திவந்து மொச்சிடுறீங்க. அடுக்கடுக்கா குறை சொல்லுறீங்க. ஏன் இதுமாதிரி அந்த அதிகாரிகிட்ட கேட்டா என்ன?"

ஒருகணம், என்னை வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கிய அந்தப் பெரியவர், கண்களை மூடி ஒரு பெரு மூச்சை விட்டுவிட்டு பேசினார்.

"நமக்கின்று கெடைச்சு ஒட்டு உரிமையை போடாம விட்டு, அடுத்தவன் அதை கள்ள ஒட்டு போடச் செய்தோ, இல்லை போடாம வேஸ்ட் பண்ணியோ, நமக்கின்று தந்த உரிமையை எதுக்கு தம்பி விட்டுக் கொடுக்கணும். வேஸ்ட் ஆகக் கூடாதுன்னா அதை யாருக் காச்சும் பயன்படுத்தணும். அந்த நேரத்துல யாருக்கு போடணும்னு மனசுக்கு தோணுதோ அந்த ஆளுக்கு போட்டுப்புட்டு நம்ம வேலையை பாக்க வேண்டிய யது... அம்புட்டுத்தான்."

"அப்பன்னா மனு எதுக்கு குடுக்கிறீங்க." கேட்டேன் நான்.

"குடுக்காம வுட்டா இந்தக் கிராமத்தில எந்த ஒரு குறையும் கிடையாதுன்னு சொல்லிப்படுவாங்க. குடுத்திட்டா நம்ம மேல எந்த ஒரு குறையும் வராது. அதுக்கு அப்புறமா உங்கிட்ட சொல்லி பத்திரிகையில் போடவும் வசதியாய் இருக்குமில்லியா?"

வேதனையும், விரக்தியும் அவரது முகத்தினும், பேச்சிலும் நர்த்தனம் புரிந்தன.

படிப்பறிவு இல்லாதவர்கள்

ஊர் ராமர் விக்னேஷ் - (வீ ரவ நலர்லர், நலெல்லை மாவட்டம்)

Written by -ஊர் ராமர் விக்னேஷ் - (வீ ரவ நலர்லர், நலெல்லை மாவட்டம்)
Tuesday, 28 August 2018 14:49 - Last Updated Tuesday, 28 August 2018 15:05

சிறுகதை

என்னும், படிப்பவர்கள், பேசுபவர்களின் வாய்மொழியை கேட்டுக் கிரமித்து வைத்துக் கொள்ளும் உலகஞானம் மிக்கவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு மெய் சிலிர்த்தேன்.

சுற்றியிருந்த கூட்டத்துள்ளே முண்டியடித்துக் கொண்டு ஒரு இளம்பெண் கையிலே சுமாரான எவர்சில்வர் டம்ளருடன் வந்து அதை என்விடம் நீட்டினான். உன்னை பதீர்.

தொண்டையிலோ தாகம். நெஞ்சிலோ தயக்கம். நிலைமையை பெரியவர் புரிந்து கொண்டார்.

"இது ஒண்ணும் காசு குடுத்து கடைசில வாங்கி உங்களுக்கு லஞ்சமா தரலை தம்பி. எப்படிமே நாங்க சாதாரணமா சாப்பிடுற பதீர்தான். உங்களை எங்க குடும்பத்தில ஒருத்தரா நெனைச்சுத்தான் தீரோம். வாங்கிச் சாப்பிடுங்க.

மனதிலே மதிப்பும், பாசமும் பொங்க, அந்த பெண்ணின் முகத்தை நோக்கினேன். மனையைச் சாய்த்து விட்டவன் போல ஒரு திமிர்ந்த சிரிப்புடன், தன் இருப்பிலே சொருகி வைத்திருந்த கடுதாசி ஒன்றை என்விடம் நீட்டினான். நீட்டும்போது அவளின் முகத்திலே திடமான நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு எல்லாம்.

கடிதக் கோரிக்கைகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். இதுவோ கவிதைக் கோரிக்கை.

எனக்கீழ் என்னைய் திறைய திருக்கு...
 வெளிச்சம் தங்க தீர்ப்பும் திருக்கு...
 வேண்டும் இப்போது தீர்ப்பெட்டியே!
 படிக்க எமக்கு மனதுண்டு...
 பரிந்து கொள்ள அறியும் திருக்கு...
 பாடல் தர ஒரு பள்ளி வேண்டுமே!

என்னையும் மீறி என் கண்கள் விருத்து சில துளிகள் விழுந்தன. பாசமும், கனிவும் பொங்க அவளின் தலையை எனது கரத்தால் வருடிவிட்டேன்.

அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு, எனது வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னாலும், அந்த பெண்ணின் உருவமே எனது மனத்திரையில் திறந்து நின்று.

இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு, காலையில் சென்று வந்த செய்திகளையும் பணத்தோப்பு கிராமத்து பள்ளிக்கூடக்

கோரிக்கை பற்றிய செய்திகளையும், அதற்கான கட்டுரையையும் எழுதுவதற்குத் தயாராக உட்கார்ந்தேன்.

டெலிபோன் மணி அடித்தது. ஒரு கடுமையான குரல்.

"இன்னிக்கு பணத்தோப்பு கிராமத்துக்கு வந்த பத்திரிகை நிருபர் நீதானேய்யா!"

அதிகார தோரணை தொனித்தது.

"ஆமா..."

"ஏன்யா... ஊர் முழுக்க எத்தனையோ பிரச்சனைக்க இருக்கு. அதெல்லாத்தையும் வுட்டுவிட்டு, அந்த பணத்தோப்பு பசங்களுக்கு பள்ளிக்கூடம் வேணும்னு உங்க பத்திரிகையில் எழுதி, அதுமூலமா பள்ளிக்கூடம் வர்றதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணித் தர்றதா சொன்னியாமே?"

"பத்திரிகை மூலமா அதை செய்ய முடியாதுன்னு நீங்க நெனைக்கிறீங்களா?"

◇ உலகப்புகழ் பெற்ற சிரிப்பு நடிகர் சார்லி சாப்பினுக்கு முதன் முதலில் தபால்தலை வெளியிட்ட நாடு இந்தியா.

"பத்திரிகை மூலமா செய்ய முடியாதுன்னு நான் நெனைச்சிருந்தா, இப்ப மெனக்கெட்டு உனக்கு போன் பண்ணுவேனாய்யா. பத்திரிகை மூலமா செய்ய முடியாதது இல்லை. ஆனா, செய்யக் கூடாது. புரிஞ்சுதா? வேணும்னா உன்னோட பேங்க் அக்கவுண்ட் நம்பரைச் சொல்லு. உன் பேரில் வேண்டிய பணத்தை போட்டு வச்சிடுறேன்."

எனக்கு ஒரு உண்மை புரிந்தது. பணத்தோப்பு மக்களைக் கொத்தடிமை போல் நடத்துகின்ற ஒரு சில அரசியல் கைகளுள் ஏதோ ஒரு கையின் குரல்தான் அது. பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்து அந்த மக்கள் படிக்கத் தொடங்கி விட்டால், தங்களது அடக்குமுறைகள் தளடைவில் அடங்கிப் போய்விடுமே என்கின்ற பயம். அதேவேளை என்னை தெரிலே சந்திக்கவும் தயக்கம்.

"என்னய்யா மவுனம் ஆகிட்டே... பேசாம உன்னோட பேங்க் அக்கவுண்ட் நம்பரை சொல்லு."

"கண்டிப்பா சொல்றேன் சார். அதுக்கு இப்ப அவசரப்படாதீங்க! கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தோப்பு கிராமத்தில் பள்ளிக்கூடம் கட்டி முடிச்சு, அதை நிர்வாகம் பண்ணுறதுக்கின்னு தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு ட்ரஸ்ட் அதாவது அறக்கட்டளை ஆரம்பிப்பாங்க... அந்த நேரத்துல போன் பண்ணுங்க. அதோட நம்பரை உங்களுக்கு தீரேன். அந்த நம்பருக்கு பணத்தை டெபாசிட் பண்ணினீங்கன்னா ரொம்பவும் உதவியா இருக்கும்."

மறுமுனையில் பற்களை 'நறநற' என்று கடிக்கும் சத்தம் தெளிவாக கேட்டது.

"ரால்கல் என்கிட்டேயே உன் வேலையை கஷ்டுறியா? உன்னைய தட்டி வைக்க எனக்கு எவ்வளவு நேரம் ஆவப் போகுது. ஏற்கனவே உன்னைய நிருபர் பதவியிலிருந்து சிலகாலம் தூக்கி வெச்சிருந்தாங்குகிற கதை எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். உன்னைய நேரத்தரமா இந்தப் பதவியிலிருந்து தூக்க வைக்கல, நான் என் அப்பனுக்குப் பொறக்கல்ல."

"நிச்சயமா உங்கப்பாதான் உங்களைப் பெத்தாங்க. ஆனா, பேரை மட்டும் வைக்க மறந்திட்டாங்க. பேர் வைச்சிருந்தா நீங்க உங்க பேரைச் சொல்லிவிட்டு இவ்வளவும் பேசிலிருப்பீங்க. ஒண்ணை மட்டும் தெரிஞ்சுக் குங்க சார். நாம துட்டுக்காகத்தான் பொழைப்பு நடத்திறோம். ஆனா, இந்தக் கடமை யை நாம கடமைக்காகச் செய்யலை. சேவை மனப்பான்மையோட செய்கிறோம். துட்டால குடும்பத்தையும், கடமையால சமுதாயத்தையும், சேவை மனப்பான்மையால ஆத்மார்த்த திருப்பதியையும் வளர்த்துக் கிறோம். எங்க பத்திரிகை தர்மத்தில மெயின் சப்ஜெக்டே இதுதான் சார்."

போனை வைத்து விட்டேன்.

மீண்டும் எழுத உட்கார்ந்தபோது, என் உள்ளத்துக்குள்ளே ஒரு ஒலிப்பதிவு நாடா இயங்கத் தொடங்கியது. அதிலே என் குரலின் மறுவடிவம் தெரிந்தது.

'பத்திரிகையானால் என்பவன் வெறும் செய்தி சேகரிப்பவன் அல்ல... சமுதாயத்தில் பொறுப்புமிக்க அங்கம். அவனான எழுதப் படுகிற செய்திகள் வெறுமனை சம்பவங்களின் தொகுப்பாக மட்டும் இருக்கக் கூடாது. சந்ததியினருக்கு ஒரு படிப்பாகவும் அமைய வேண்டும். மனித உயிரைக் காக்கும் மகத்தான கடமை ஒரு வைத்தியனுக்கு எந்த அளவுக்கு உள்ளதோ, அதுபோல மனித உயிர், உரிமை, உணர்வு போன்ற வற்றை மனித தேயத்துடன் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்புணர்வு, ஒரு பத்திரிகையானதுக்கு நிச்சயம் இருக்க வேண்டும். அவனது பேரா, பிரச்சனைகளில் முடக்கப்படக் கூடாது. பிரபஞ்சத்தையே அடக்கியிருக்க வேண்டும்.

'இந்தப் பள்ளிக்கூட தேவைபற்றி பத்திரிகையில் எழுதுவது மட்டுமல்ல, அது உருவாவதற்கான கடமைகளில் ஈடுபட வேண்டுமோ, அதிலெல்லாம் பிரவேசித்து என்னால் முடிந்தளவு உதவியை செய்ய வேண்டும்.

என் பேரை தொடர்ந்து எழுதத் தொடங்கியபோது அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விரிவடைந்து, பிரபஞ்சமாக மாறிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

◇◇◇

தீனமலர் தாளிதழின் இணைப்பாக ஒவ்வொரு ஓரவீற்றுக் கிழமையும் வெளிவருவது தீனமலர்-வாரமலர். கதைகளில் வரும்பெயர்களும், சம்பவங்களும் கற்பனையே, படைப்புகளை சுருக்கவும், திருத்தவும் பொறுப்பாக்கியிருக்கு முழு உரிமை உண்டு. படைப்புகளை அனுப்பும் போது அத்தந்த பத்தியின் தலைப்பை மூகவரியில் எழுதவும். மூகவரி : த.பெ.எண்:517, சென்னை - 600 008. தொலைபேசி : 8267106, 8274153.

பல வண்ண உருவ தபால் தலைகள், இத்தியாவில், 1937ல் வெளியிடப்பட்டன.